

generalov, prezentira armada v verste postavljena, ljudstvo pa se ponižno odkrije. Cesar sprejema vojake z navadnim nagovorom: „dober dan, otroci!“ armada pa z enim glasom iz tisučernih ust zagromi: „hvala, veličanstvo!“ Parada terpi včasih po več ur. Kdor pa hoče cara viditi, ni treba, da bi mogel ravno k paradi priti. Sreča ga lahko vsaki dan večkrat, ko se ali peš sprehaja, ali po ulicah jezdi, ali se v majhni kočijici ali pa pozimi na senéh z enim konjem pelje. Reči se smé, da nobenega človeka ne srečaš tolikrat na ulicah, kakor cara, ktereга sto in sto opravil, ki jih vse osebno opravlja, zdaj sém zdaj tje žene. Veliko naprav on vsaki dan sam obiskuje (inšpekcionira), ogleduje vojake, hodi v ministerstva, ukazuje pri novih zidarijah sam to in uno, gré k javnim veselicam ljudstva, obiskuje imenitne možé in ljubljence svoje in celó stare bolne gospé. Če ni kakošna posebna slovesnost, je car vselej tako napravljen in prost v vsem, da bi ptujec skor ne verjel, da je to mogočni car. Pelje se včasih po deželi na senéh v taki kripici, da tudi sužen slabeje nima. To pa ni, kakor bi morebiti kdo misliti utegnil, le posebna navada sedanjega cara, ampak vsi cari so tako bili od Petra velikega noter do Nikolaja sedanjega, čeravno je sicer sjajnost in krasota rusovskih carov velika.

Sploh se Rusi v navadnem vsakdanjem življenju nosijo prosti in se obnašajo prav po domače, čeravno sicer na lišp in gizdanost veliko deržé. Z naj večjim velikašem se dá naravnost in brez vsih ceremonij lože govoriti, kakor z marsikterim naših županov. „Brez ceremonij“ je navaden pregovor, ki se pogostoma sliši pri Rusih, zlasti če imajo s kakošnim Nemcom opraviti, ki re vé kako da bi včasih besede stavil in se z životom vil, da bi se bolj košatil. (Dalje sledi.)

Kratkočasnice.

Tiho! tiho!

— „Oče, kaj imate na vozu?“ vpraša cestničar kmeta na šrangli. Kmet stopi k cestničarju in mu tiho na uho šeptá: „nič družega kakor sam ovès“. Ko cestničar preiskavši voz zares nič družega ne najde, kakor ovès, zagodernja nad kmetom: čmu pa take skrivnosti, če nič družega nimate na vozu, kakor le ovès“. „Tiho, tiho! gospod, da moja konjiča ne slišita, kaj peljeta; če bi zvedila, da peljeta ovès, ktereга že leto in dan vidila nista, ju ne spravi nobena živa duša naprej“. B.

Železnica v kuhnji.

— Pri T..... gredó po južni ječmen žet, in kadar nekoliko snopja nažanjejo, ga nêse gospodinja domú, peč dobro zakuri in dene po spravljeni žerjavici ječmen sušiti; in ko je suh, ga omane, nêse v mlin, prinêse moko domú in skuha večerjo ženícám iz tega, kar je ob dveh še na njivi stalo. Jeli ni to prava železnica z njive v trebuh? Pa po taki železnici človeka rad trebuh boli. L. D.

Resnična zgodba.

Na Dolenskem v nekem tergu je bilo šolsko izpraševanje. Med drugimi predmeti je prišla versta tudi na prestavljanje nemško-slovenskih besed. Učitelj je Jurčika za to vednost prav brihtnega mislil in ga zatorej pervega pokliče. Učitelj začne s prašanjem „einfache Zahl die Maus“. No, Jurček! kako se pravi po slovensko? Jurček (vès prestrašen) ni vedil ne naprej ne nazaj odgovoriti; zato učitelj sam odgovori „miška“, to je ena sama. Zdaj boš pa ja vedil, kadar v nemškem rečem: „vielfache Zahl, die Mäuse“, kako se po slovensko pravi? Jurček še bolj omotljen, kot poprej, zopet molči. Že vidim — reče na to g. učenik, da danes nič ne spravim iz tebe, zato bom prvi odgovor ponovil in še družega

razložil. Poslušaj! einfache Zahl: die Maus, slovensko miška, — vielfache Zahl: die Mäuse, slovensko seničice. Kolikrat si mi to že prav povedal, kaj ti je, da si danes tako zmotljen bil!“ M.

Novičar iz austrijskih krajev.

Od Verhnike. P. H. „Novice“ so včasih že kaj povedale od napredovanja železnice med Ljubljano in Terstom, in skoraj vsaki kraj so imenovali, samo oddela čez mah med Notranjimi goricami in Žalostno goro jim še ni nihče dopisal. Kdor je delo z lastnimi očmi vidil, bo spoznal, da ravno lahko ne bo, mehki svet za železnico uterditi, vendar je že veliko storjenega, da nad dobrim koncom ni ravno obupati. Celi kos železnice, kar je bo po mahu šla, bi utegnil blizo 800 sežnjev znesti; pa svet ni povsod enako mehak, nar mečji je med Ljubljano in Žalostno goro pri sredi. Tp mečavo zmagati, so naj popred precej široko zemlje vunkaj vzeli; pri verhu je bilo kake 3 čevlje šote, globokeje črna parst, in v dnu bela ilovica; po tem so še posebej ob obojem kraji grape izkopali. Na to zavažvajo že tretje leto nalomljenega kamna, ki se ob kraji kakor suh zid sklada; vmes devajo drobnine in šute, da se vse bolj vkup sprijema. Na 11 sežnjev široko se tako izdeluje terden tlak, da sreda bi v podlogo železnice služila, in strani bi v podporo bile; v globočino pa gre kamnje, kakor svet nanaša, na hujih krajih celó do 5 sežnjev, na naj hujem je nekje 44 čevljev globoko. Blaga za to zasipanje se ne manjka, ne pri Notranjih goricah ne pri Žalostni gori, obojega je tedaj v bližnjici dovelj; zavaljo zveze obéh strani je čez Ljubljano začasen most narejen. Kolikor težavno naj je to delo, vendar bi se utegnili reči, da poglobitna reč je storjena; konec od Notranjih goric do Ljubljane je že toliko nasut, kolikor železnica potrebuje; tudi konec od Ljubljane proti Žalostni gori je že večji del čez mah vzdignjen, in ako se v kakem kraji posede, vendar že to ni tolika reč, da bi se v zadnje ne zmagala, ker se je tudi Semering zmagal. Čudno bi se utegnili komu zdeti, da se to delo v suši nar bolj poseda; v mokroti namreč voda zemljo bolj zgostuje; ostrašilo bi koga tudi to, da se zemlja na obéh stranéh železnice kviško vzdiguje in poka, ker jo namreč teža navoženega blaga na kraj pritiska. Razun tega velicega nasipa se delata tukaj tudi dva večja mostova; eden čez staro Ljubljano, to je nekdanji vodotoč, ki je bližje Notranjih goríc, in razun povodnji večidel suh in z ločjem zarašen; drugi pa čez novo Ljubljano, to je sedanji vodotoč, ki si ga je reka pozneje naredila, kakor bližnji stanovavci pravijo. Zglavja obeh mostov ste že blizo verha zemlje dodelane. Kaj lepo bo gledati most čez Ljubljano dokončan, ker bo iz lesa po ameriški šegi sestavljen v enem oboku brez srednjih podpor čez reko šel.

Iz Verhnike 20. julia. * Gosp. Anton Galle, predsednik kmetijske podružnice ljubljansko-verhniške, je napravil 7. dan t. m. podeljenje tistih dveh srebrnih medalij, ki ju je poslednji zbor krajske kmetijske družbe določil učitelju g. Francetu Halek-u in posestniku g. Filipu Sadnek-u, z dostojno slovesnostjo v verhniški šoli, pri kateri slovesnosti, ki jo je gosp. predsednik z krepkim govorom začel, se je snidilo visoko častito duhovništvo in županije predsedništvo in več gosp. udov kmetijske družbe. Posebne hvale vredna misel je bila ta, da se je poklicala tudi šolska mladina k ti slovesnosti, ker taki izgledi očitnega poslavljenja se pri mladosti globokeje v serce vtisnejo, kakor le besedne priporočevanja toliko koristne sadjoreje.

Iz Ljubljane. Po zadnjem naznanilu v „Laib. Zeit.“ je v Ljubljani na državni zajem že podpisa-

nih 858.000 fl.; naj večje zneske so dosihmal podpisali gosp. Apfalter (100.000 fl.), gosp. Janez Kalister (50.000 fl.) in gosp. knezoškof (40.000 fl. — 20.000 fl. v Ljubljani, 20.000 fl. na Štajarskem). — Gospoda Lukman in Samasa sta vnovič poterjena predsednika kupčijske in obertnijske zbornice na Krajnskem. — Gimnazialne in realne šole v Ljubljani so bile v saboto končane s slovesno delitvijo šolskih daril, pri kateri se je učenec 8. razreda gosp. Jože Žvegl z dokončnim govorom posebno lepo skazal. Preskušnje zrelosti je prestalo 19 učencov, 5 jih je po prvi preskušnji odstopilo, eden je padel. Za bogoslovje se jih je oglasilo 13. — Včeraj so nam gosp. fajmošter Potočnik, katerim je po naročilu svetlega gosp. knezoškofa zraven gosp. prof. Metelko-ta končni pregled gosp. Cigaletovega rokopisa nemško-slovenskega slovnika izročeno, drugo polovico pismenke A z nekaterimi pristavki in opazkami nazaj prinesli, in so izdelek kot mojstersko delo pohvalili, kterege smémo iz serca veseli biti. Kakor je nas razveselila ta razsodba, bo gotovo razveselila tudi vse, ki so delali pri Vodnikovem slovníku, posebno pa gosp. vrednika Cigaleta, ker gosp. Potočnikova beseda je veljavna v rečeh našega slovstva. — Pervo vipavsko grojzde smo dobili že predvčerajnem v Ljubljano.

Novičar iz mnogih krajev.

28. dan p. m. sta se Nj. Vel. cesar in cesarica podala v Išelske toplice. — Do 28. p. m. je bilo nek za državni zajem v vsem že podpisanih 120 milionov. in scar v Lincu čez 3 mil., v Gradcu blizo 3 mil., v Inšpruku blizo 2 mil., v Berni čez 5 mil., v Celovcu 509.910 fl., v Ljubljani 769.860. v Dalmaciji 553.000 fl., na Horvaškem in Slavonskem poldrugi milion, v Peštu in Budimu čez 13 mil. fl. itd. V mnogih soseskah zgornje Austrije so se sosesčani posameznih sosesk vkup vzeli in za celo sosesko odrahtali svoj delež, da ni treba vsacemu posebej se podpisovati. — Iz Slavonije piše „serb. dnevnik“, da žito slabo kaže; deloma so ga miši pokvarile, še več pa so ga poškovali neki črni červi (bube), ki v 2 nočeh pozobljejo ves klas, da ostane gola sternika; kadar pojedó žito na enem mestu, grejo na drugo; v okolici Turčevega polja ni nihče ječmena žel, in z režjó bo skor tudi taka. — Na Rimskem pa je tako bogata letina, da se vse čudi nad njo, en klas ima po 128 zern; tudi terta dobro kaže. — Konec mesca junia je v Zagrebu nehal izhajati hvalevredni pravoslavni časnik „Pravnik“; škoda za-nj! — V obertnijsko razstavo Munakovsko je 6807 fabrikantov, obertnikov in umetnikov poslalo izdelke na ogled. — Iz rusovsko-turškega bojišča sta prinesla dva dunajska časnika novico, da 23. dan t. m. je pri Gjurgjevu bila huda vojska, v kateri je 2000 Rusov padlo, 500 pa so jih Turki vjeli; 30.000 Turkov je pri Oltenici po ladjinem mostu čez Donavo šlo. Ker pa drugi časniki nič ne omenijo od te vojske, in ker je „Wien. Zeit.“ dobila novice iz Bukurešta od 26. p. m., ktere določno pravijo, da Turki še zmiraj za obrambo pripravljeni stojé pri Gjurgjevu, bo pred ko ne ta novica izmišljena. Ravno tako tudi le nekteri časniki pripovedujejo od nove vojske v Azii, v kateri je general Andronikov z 20.000 Rusi zmagal Turke pod poveljstvom Kuršid-pašata (Gujon-a); drugi še nič ne vejo od tega. V kratkem se bo pa že resnica zvedila. — Kaj bote austrijska in pruska vlada storile, še zmiraj ni za gotovo znano. Po besedah angleških ministrov v zbornicah državnega zbora odgovor cara Nikolaja na vprašanje austrijske vlade ni takošen, da bi se zamogle začeti nove pogodbe za mir.

— Turška vlada terja od Grekov ponižno zadostenje za puntarsko razžaljenje in povračilo cele škode v 40 dneh! — Španjska dežela miruje in kakor odrešenika pričakuje generala Espartera, ki ga je kraljica poklicala v Madrid za preuredbo vladbe. — Tudi v Parmi je vse mirno; več austrijske armade je prišlo v mesto. — Knez Černogorski hoče vsled poslednjega punta svoj vladni sedež iz Cetinja prestaviti v vas Orlijo Luko, ki leži sred Černogore na neki visočini, od kodar se v enem dnevu na vsak kraj dežele lahko pride, zadušit kakoršen koli punt, in se tudi turška terdnjava Spuž dobro vidi; se vé da bo tū treba novih poslopij za stolico kneza. Gotovo je nek, da je Skadarski paša Osman podpihal Berdičane k poslednjemu puntu.

Dobrovoljne pušice.

1.

Slovenski stric.

Triolet *).

Slovenski stric bi pisal rad,
Ne vé, kako da bi naredil;
Vse, kar oblik in čerk je zvedil,
Slovenski stric bi pisal rad.
Med stolov pet pa v sredo sedil **),
In kmalo skor bi šel v prepad.
Slovenski stric bi pisal rad,
Ne vé, kako da bi naredil!

2.

Slovenski abecé.

Kdaj so rekli: abecé,
Krave večji so kot ovcé.
To je: brat, od čerk naprej,
Le po bukvah dalje glej!
Zdaj bolj moder rod je že:
Vedno misli v abecé.

Znojemski.

*) Triolet je mehkejši pušičar, po šegi romanskih narodov, ki šteje 8 verstie, ktere so tako sostavljene, da se prve dve v sredi in na koncu povračujeta.

**) Po navadi pravijo: da se kdo med dva stola na tla usede; pa — greški stari bogovi so imeli le en obraz, latinski Jan je imel dva, slovenski bogovi pa so imeli po več obrazov, in — ravno taka je še zdaj s slovensko slovnico in s slovenskim pravopisom. Res, da naša naj. večja moč je — v praznem prepiru in razdérú!

Novi napevi gosp. Riharja

k nar lepšim pesmam od matere Božje in od sv. obhajila so uni dan v Egerjevi kamnotiskarnici na svetlo prišli, in se na starem tergu pri Kremžarju, pa tudi pri g. Riharju za 40 kr. dobé. — Tudi poprejšnje, ki smo jih že enkrat naznanili pod naslovom, „Venec čveteroglasnih slov. pesem“, se še ravno na tih krajih, toda po nižji ceni, namreč za 36 kr. dobivajo. V zadnjih smo že svoje menjenje izrekli, ker, kakor sploh, tako se tudi tū poterdjuje, da delo mojstra hvali; torej jih še enkrat očitno priporočamo, posebno tistim, ki še zmirej iz polnega gerla lažljivo obrekujejo, da Slovenci nimamo, kakor družih reči, tako tudi izvrstnih napevov ne! Kar pa tukaj naznanjene pesmi zadeva, tisti nar bolj vé, kako spremile, domačega in Božjega duha vse polne so, ki jih je že kdaj iz ust slovečih šenklaških pevki slišal, ki nas semtertje ob nedeljah tudi pri deseti maši (kdaj bi bilo to nekterim „crimen læsæ majestatis“ bilo) z njimi razveseljujejo. Gotovo si jih bo tedaj vsak, kdor ima kolikaj veselja do pobožnega petja, rad omislil.

M. T.

Stan kursa na Dunaji 31. julia 1854.

Obligacije	5 %	83 ¹ / ₈	fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	82 ¹ / ₂ fl.
državnega	4 ¹ / ₂ %	72 ³ / ₈	fl.	Windišgrac. „ „ 20 „	28 ³ / ₄ „
dolga	4 %	65 ³ / ₄	fl.	Waldstein. „ „ 20 „	28 ¹ / ₄ „
	3 %	53 ¹ / ₂	fl.	Keglevičeve „ „ 10 „	10 ¹ / ₄ „
	2 ¹ / ₂ %	41 ¹ / ₄	fl.	Cesarski cekini.	5 fl. 48
Oblig. 5 % od leta 1851 B		96	fl.	Napoleonodor (20 frankov)	9 fl. 42
Oblig. zemljiš. odkupa 5 %		76	fl.	Suverendor	17 fl. 2
Zajemi od leta 1834		220	fl.	Pruski Fridrihsdor	10 fl. 27
„ „ 1839		124	fl.	Nadavk (agio) srebra:	
„ „ 1854		88	fl.	na 100 fl.	23 ¹ / ₂ fl.